

Is het een spin? Is het een teek?

Nee... het is een diefkever!

Tekst: Vera de Visser, KAD

Het KAD ontvangt zelden een exemplaar uit de subfamilie diefkevers (Ptinidae): in de afgelopen vijf jaar was de score slechts één of twee monsters per jaar. Wanneer we een diefkever onder de microscoop aantreffen, kan dat dus met recht een bijzondere determinatie genoemd worden.

Niet kieskeurig

Wol, dode insecten en andere dieren, cacao, gedroogde vruchten en zaden, kruiden, textiel, noem maar op: zo ongeveer elk type dierlijk en plantaardig materiaal staat op het menu van zowel de larve als het volwassen exemplaar van de diefkevers. Zelfs leer kan door deze insecten aangetast worden. In onze huiselijke omgeving worden ze soms aangetroffen wanneer er stro is verwerkt in muren of plafonds. Tijdens renovaties kunnen ze dan massaal tevoorschijn komen. Ook in musea kunnen ze een zeer ongenode gast zijn.

Spider beetles

Sommige diefkevers, en dan met name de gladde soorten zoals de ronde diefkever (*Gibbium psylloides*), lijken vanwege hun kogelronde achterlijf, lange poten en

langzame manier van lopen op het eerste gezicht nog het meest op een spin of een teek. Vandaar ook de Engelse benaming *spider beetle*. Deze kleine insecten (ongeveer twee tot vier millimeter groot) horen echter bij de familie van de klopkevers (Anobiidae): geen acht, maar zes poten dus. Ze zijn daarmee verwant aan welbekende voorraad- en materiaal aantasters zoals de gewone houtwormkever (*Anobium punctatum*), de grote houtwormkever (*Xestobium rufovillosum*) en de tabakskever (*Lasioderma serricorne*).

LifTERS

Naast de genoemde ronde diefkever wordt de Australische diefkever (*Ptinus tectus*) ook aangetroffen in Nederland. Hun naam doet anders vermoeden, maar Australische diefkevers zijn vrij koudetolerant waardoor ze

ook gekoelde voorraden kunnen aantasten. In tegenstelling tot de ronde diefkever, die een glad achterlijf heeft, is de Australische diefkever onder andere herkenbaar aan de roodbruine beharing. Voor beide soorten is vliegen onmogelijk vanwege de samengegroeide dekschilden. Verspreiding van diefkevers gebeurt dus voornamelijk door het meeliften op ontwikkelingsbronnen.

Zeldzaam, maar niet onbeduidend

Onder optimale omstandigheden (warme, vochtige, voedselrijke omgeving) verloopt de ontwikkeling van ei naar volwassen diefkever vrij snel, namelijk ongeveer in drie maanden. Bovendien kan een diefkever tot zo'n anderhalf jaar leven. Deze factoren kunnen er voor zorgen dat er door dit vrij zeldzame insect lokaal toch veel schade ontstaat, bijvoorbeeld in een voedingsmiddelenopslag of in musea. Wanneer er sprake is van een plaag, dan is opsporing en sanering van de ontwikkelingsbron de enige langdurige en duurzame oplossing. Wanneer dit echter onmogelijk is, dan kan men eventueel een naden- en kierenbehandeling uitvoeren, daarbij gebruik makend van een residueel werkend middel. ●

Australische diefkever (*Ptinus tectus*).
Foto: Pest and Diseases Image Library, Bugwood.org (CC BY-NC 3.0)

Ronde diefkever (*Gibbium psylloides*). Foto: Udo Schmidt (CC BY-SA 2.0)